

Kiss Judit Ágnes

Levél a régihez

1.

Ma éjjel itt voltál megint,
mikor már nem hittem volna.
Azzal az arccoddal jöttél,
amit én fotóztam rólad
úgy tíz vagy tizenkét éve,
a tested karcsú és izmos
pont mint tizenhárom éve.
Azt mondtad, te az öcséd vagy
(bár nincs is öcséd, csak húgod),
te örökké fogsz szeretni,
nem hagysz el, mint az a másik.
Szorosan öleltük egymást.
Megjelent az anyád köztünk,
azt mondta indul a boltba,
azt mondtuk, ne menjen, majd mi,
nehogy a koronavírus...
Átvettem a banyatankot,
és arra gondoltam közben,
micsoda szimbólum így ez:
én húzom az anyád szatyrát.
Akkor bevallottad mégis,
te vagy az, hogy nincsen másik.
Elmondtad, hogy azért jöttél,
hogy most már meggyógyíts tényleg.
Azonnal rávágtam, jól van,
bár honnan tudnád, hogy fájok,
neked azt mutattam mindig,
hogy rögtön fel tudtam állni,
jóllehet azóta érzem,
hogy laposkúszásban élek.
Lett aztán gyerekem mástól,
neked is lett mással kettő,
azt mondtad, beszéljük végig,
akár egy terápiában
mindazt, mi elromlott köztünk.
Akkor szétfoslott az arcod,

s itt találtam magam újra
fekve a gyerekszobában –
ma se gyógyított meg senki.

2.
Valami buliban voltunk,
te egy korsóval kértél,
a pultnál fizettem,
vártalak, körülöttem
zaj, sötét, idegen emberek.
Aztán elindultam, hogy
megkeresselek, óvtam
a sört, ki ne lötyögjön,
jó lett volna hazamenni,
de mit szólsz, ha nem
találsz, se a sört,
és elvittem a verdát.

Pedig lehet, hogy te már
rég hazamentél közben,
vitted a verdát,
én meg kereslek mindhalálig
sötétben, zajban,
idegenek közt, kezemben
egy korsó langyos sörrel.

A szerelmes

A szerelmes súlyos beteg,
ön-és közveszélyes,
jobb, ha gyámság alá vetik.
Világa körbe fényes,

de másokat sötétbe ránt,
nem ismer Istent, se embert,
hiába írja égi ujj
bár vérrel a „remember”-t,

nem tudja, a bűne mi volt:
hogy mikor a falon átment,
csak úgy, út közben eltiport
egy virágzó cikláment.

A szerelmes mind arrogáns,
csak az öröme számít,
észre sem veszi, hogyha pár
ártatlan sorsot átírt.

Hullanak fejek, végtagok,
neki mosoly a száján,
megállítani nem lehet,
míg le nem dőlt a bálvány.

A szerelmes gyógyítható:
az idő menti meg végleg.
A gyógyulás a szenvedés.
(Tudom, hogy mit beszélek!)

Az eltiport virág halott,
a félresiklott sorsok
sem zökkenhetnek vissza már,
a szerelmes, mint a colstok,

úgy omlik össze. Kínjait
akaratlanul is szánod,
pedig elárult, elhagyott
családot és barátot.

Egy titkos sejtés visszatart,
hogy minden szálát elmess:
mindnyájunk közös múltja ő.
Hisz ki nem volt szerelmes?